

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/136/2019
Identifikačné číslo spisu:	7915217448
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7915217448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne WM Consulting & Communication, s. r. o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 34 127 798, zastúpenej advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s. r. o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, IČO: 36 866 598, proti žalovanému L. N., bývajúcemu v Č. M. A., A. XX/XX, o zaplatenie 3 982,74 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 12 C 664/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2019 sp. zn. 2 Co 154/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2019 č. k. 2 Co 154/2018 - 139
z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobou zo dňa 14. októbra 2015 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia 6 839,55 eura, 12,60 % ročného úroku z úveru zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia a 8 % ročného úroku z omeškania zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania (č. 1. 5 spisu).

Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. apríla 2016 č. k. 12C/664/2015-60 uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyni 2 846,81 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 18. augusta 2013 až do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 31. októbra 2017 č. k. 2 Co 538/2016 - 89 zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. Súd prvej inštancie (v poradí druhým) rozsudkom z 9. marca 2018 č. k. 12 C 664/2015-118 žalobu zamietol v časti o zaplatenie 3 982,74 eura, úrokov z úveru a úrokov z omeškania. Výslovil, že strany sporu nemajú právo na náhradu trov konania.

Výkonaným dokazovaním zistil, že dňa 18. februára 2009 bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere medzi právnym predchodcom žalobkyne Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako veriteľom a žalovaným ako

dlžníkom, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal uhradiť celkovú sumu 6 685,92 eura v 119 mesačných splátkach po 55,30 eura. Žalobca získal pohľadávku od právneho predchodcu zmluvou z 25. septembra 2014. Oznámením z 15. augusta 2013 právny predchodca žalobcu zosplatnil úver k 14. augustu 2013, s výškou nesplatenej časti úveru 5 791,40 eura.

Súd prvej inštancie považoval uzatvorenú zmluvu za formulárovú a v časti týkajúcu sa dojednanej odplaty vo výške 3 085,92 eura za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 39, § 3, § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka). Dojednaná odplata predstavuje 87,90 % výšky z čerpaného úveru. Ďalej uviedol, že dojednaná ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len RPMN) a ročná úroková miera sú v súlade s platnou právnou úpravou v čase uzavretia zmluvy, avšak dojednané neprimerane dlhé obdobie splácania úveru je na prospech veriteľa. V súvislosti s neprimeranou výškou odplaty poukázal na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ktoré vychádzali zo všeobecne uznávaných pravidiel, že pôžičky a úvery poskytované na základe spotrebiteľských záväzkových vzťahov nemôžu byť poskytované za zjavne neprimeranú odplatu, a preto žalobu v časti o zaplatenie 3 982,74 eura a v časti o zaplatenie úrokov z úveru zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalobkyňou rozsudkom zo 14. februára 2019 č. k. 2 Co 154/2018 - 139 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Stotožnil sa s jeho odôvodnením. Poukázal na zmenu v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka od 1. júna 2010, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že i keď bolo referenčné kritérium, podľa ktorého sa mohla posudzovať primeranosť, prenesené zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, a to pri absencii akýchkoľvek pravidiel odplaty a jej stropu, bolo v danej veci možné na základe ustálenej judikatúry pristúpiť k posudzovaniu odplaty podľa § 39 v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka. Dodal, že nedošlo k zamietnutiu žaloby vo vyššej výške ako bolo žalované, lebo pôvodná žaloba znela na zaplatenie 6839,55 eura, 12 % (12,60 % správne) úrok zo sumy 4381,90 eura od 26. 9. 2014 do zaplatenia a 8 % úrok z omeškania zo sumy 4381,90 eura od 26. 9. 2014 do zaplatenia. Právoplatne bolo rozhodnuté o sume 2846,81 eura s príslušenstvom. Predmetom konania zostala suma 3982,74 eura (správne 3992,74 eura) s príslušenstvom, ktorú súd prvej inštancie zamietol. Považoval za nepodstatné, že suma 3 085,92 eura nie je 87,9 % zo sumy 3 600 eur, ako uviedol súd prvej inštancie, ale len 85,72 %, keďže to nemalo vplyv na správne posúdenie rozporu s dobrými mravmi. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, a to:

i./ či miera odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver môže byť posúdená ako odplata v rozpore s dobrými mravmi aj vtedy, keď výška zmluvne dohodnutých úrokov, poplatkov a ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj odplata samotná, je v súlade so zákonom;

ii./ či poskytnutie spotrebiteľského úveru na obdobie 10 rokov za odplatu vo výške 85,72 % je v rozpore s dobrými mravmi, ak zohľadníme finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti;

iii./ či má byť v prípade poskytnutia spotrebiteľského úveru za odplatu, ktorá je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, posúdený spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, alebo má byť žaloba zamietnutá iba v časti odporujúcej dobrým mravom;

iv./ či 10-ročná doba splácania poskytnutého úveru vo výške 3 600 eur predstavuje neprimerane dlhé obdobie splácania;

iv./ či môže súd skúmať výšku dohodnutej odplaty spotrebiteľského úveru z úradnej povinnosti, t. j. ak

sa ten, kto je zmluvou dotknutý nedovoľá jej neplatnosti v zmysle § 3 ods. 11 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“).

Poukázala na to, že výška úrokovej sadzby, výška priemernej RPMN a RPMN boli v zmluve dohodnuté v hodnote, ktorá je obvyklá a v súlade so zákonom. Uviedla, že pri rozpočítaní celkovej odplaty na desaťročnú dobu splácania úveru, táto predstavovala 8,57 % za rok z poskytnutej sumy, čo je v súlade s dobrými mravmi. Navyše, v danom prípade bola doba splácania dojednaná individuálne a vychádzala z príjmových možností žalovaného a jeho požiadavky na dobu splácania, v dôsledku čoho nemožno podľa názoru žalobkyne považovať odplatu za neprimeranú. Ďalej namietala, že súdy mali žalobu zamietnuť iba v časti, v ktorej podľa ich názoru odporuje dobrým mravom. Zároveň uviedla, že zmluva obsahovala všetky zákonné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z., a preto nemala byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov. Prípustnosť podaného dovolania žalobkyňa vyvodzovala aj z ust. § 420 písm. f) C. s. p. Uviedla, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces postupom súdu, ktorý poprel účel a zmysel právnej úpravy, ak neaplikoval § 3 ods. 11 zákona č. 258/2001 Z. z. a z úradnej povinnosti, bez dovolania sa účastníka zmluvy skúmal primeranosť výšky odplaty úveru. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nedostatočne odôvodnené, lebo súd neuviedol v akom rozsahu je výška odplaty neprimeraná a priečiaca sa dobrým mravom. Z dôvodu právnej istoty uviedol, že predmetom odvolacieho aj dovolacieho konania je nárok na zaplatenie 3 740,60 eura ako rozdiel pôvodne žalovanej sumy 6 839,55 eura a sumy právoplatne priznanej súdom vo výške 3098,89 eura, ďalej 12,60 % ročný úrok zo sumy 4381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia a 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1535,09 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia. Navrhla zrušiť rozsudky súdov nižších inštancií a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k doručenému dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolený súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C. s. p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, sp. zn. 2 Cdo 132/2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013, sp. zn. 4 Cdo 280/2013, sp. zn. 5 Cdo 275/2013, sp. zn. 6 Cdo 107/2012 a sp. zn. 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, sp. zn. 3 Cdo 209/2015, sp. zn. 3 Cdo 308/2016, sp. zn. 5 Cdo 255/2014).

9. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Podľa § 432 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ust. § 431 až § 435 C. s. p. (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, sp. zn. 3 Cdo 216/2017, sp. zn. 4 Cdo 64/2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2017, sp. zn. 7 Cdo 95/2017 a sp. zn. 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

13. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

15. V preskúmvanej veci bol predmetom uplatneného nároku nárok žalobkyne na zaplatenie 6 839,55 eura z titulu istiny, 12,60 % ročný úrok zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia a 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia. Žalobkyňa nadobudla uplatnenú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE uzatvorenej dňa 25. septembra 2014 so Slovenskou sporiteľňou, a. s. - veriteľom s tým, že predmetom postúpenia bola pohľadávka vo výške 6 839,55 eura s príslušenstvom. Pred postúpením pohľadávky veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 14. augustu 2013 s výškou pohľadávky 5791,40 eura. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. k. 12C/664/2015 - 60 z 20. apríla 2016 bolo právoplatne rozhodnuté o priznaní žalobkyni 2846,81 eura s 8 % úrokom z omeškania od 18. augusta 2013 do zaplatenia. Žalobkyňa v podanom dovolaní zdôraznila, že naďalej je predmetom konania nárok na zaplatenie 3740,60 eura, 12,60 % ročný úrok zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia a 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 535,09 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa sudy nižších inšancií vysporiadali s jednotlivými uplatnenými nárokmi. Zaoberali sa len výškou uplatnenej odmeny, ktorá bola dojednaná medzi právnym predchodcom žalobkyne a to Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalovaným v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX z 18. februára 2009, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebný, bezúčelový úver vo výške 3600 eur s dojednanou výškou odmeny a s poplatkami v sume 3 085,92 eura. Vo vzťahu k uplatnenému 12,60 % ročnému úroku z úveru zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia, 8 % ročnému úroku z omeškania zo sumy 1 535,09 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia, neuviedli žiadne dôvody.

16. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ktoré je implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“). Odôvodnenie je tou časťou rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie sudy ich právne nezahodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

17. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

18. Dovolací súd považoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. za dôvodný

vzhľadom na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k uplatneným nárokom a to 12,60 % ročnému úroku z úveru zo sumy 4 381,90 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia, ako aj 8 % ročnému úroku z omeškania zo sumy 1535,09 eura od 26. septembra 2014 do zaplatenia, lebo ich zamietnutie súdy nižších inštancií náležite neodôvodnili. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z § 393 ods. 2 C. s. p., a preto možno konštatovať, že došlo k porušeniu procesných práv strany - žalobkyne v takom rozsahu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Vo vzťahu k zamietnutiu uplatneného nároku žalobkyňou z titulu odplaty ako odmeny za poskytnutý úver, súdy nižších inštancií dojednanú odplatu vo výške 3085,92 eura síce posúdili, že je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3, § 39 Občianskeho zákonníka, avšak opomenuli, že uvedená suma zahŕňa okrem odplaty ako odmeny za poskytnuté finančné prostriedky aj poplatky, ktoré bližšie nešpecifikovali. Neposúdenie uplatneného nároku samostatne súdmi nižších inštancií malo za následok nepreskúmateľnosť a tým aj zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v tejto časti, najmä z hľadiska jej výšky, ktorá by mala byť v rozpore s dobrými mravmi. Navyše uplatnený nárok nesprávne právne posúdili, pokiaľ neaplikovali právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. k 18. februáru 2009 v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo zakladá dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

20. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., ako aj v zmysle § 421 ods.1 písm. b) C. s. p., dovolací súd vecné stanovisko k vymedzeným právnym otázkam žalobkyňou nezaujal.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s § 449 ods.1 v spojení s § 450 C. s. p. s poukazom na ustanovenie § 390 C. s. p., v zmysle ktorého je povinnosťou odvolacieho súdu vo veci rozhodnúť, ak už raz bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 379/2017, sp. zn. III. ÚS 5/2018, sp. zn. I. ÚS 227/2018).

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bude rozhodnuté odvolacím súdom v zmysle § 453 ods. 3 C. s. p. v spojení s § 438 ods.1 a § 262 ods.1 C. s. p.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.